

Иван Вазов

Ек

De verre – pour gemir, d'airain – pour resister¹

Victor Hugo

При хорът от привети,
от мило чувство сгрети,
и тоз ми глас кънти:
във песните си ти
лейш много гняв, поете!

Ах! Благост и любов
във моето сърце ли
не са до днес цъфтели,
кат струни затрептели
издавали са зов?

Та моята ли лира –
стон, нега, блян, мечта –
мощ в себе не набира
да служи на кумира
свещен на любовта?

Но що ми вижда взора?
Ужасно зло бесней,
превърща в тигри хора
и братска кръв се лей
в бой с мрака и позора!

Ах, благост! – в час, в кой звяр
жаднее за кръвта ни?
Ах, благост – пред пожар?
Пред смъртните душмани?
От зло не благост брани,

а гняв, а мощ, а сила –
обнажен меч в ръка!
Неее песен мила...
От буйната река
тих ромон кой чака?

И кой би чул сред зима

на славей песента –
през пролет тъй любима?
Там, дето вълци има,
що търси благостта?

В ехтежа на борбата
с насилъето, лъжата
за благост пуснат вик
в пустинята е клик,
той чужд е на душата.

Сърце, що бол изпита,
в рев, вопли търси лек
и в буря страховита
скалата ековита
повръща бурен ек!

Януари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4953>]